

DIUMENGE DIARI DE SESSIONS

Jordi Xuclà

DIPUTAT DE CIU AL CONGRÉS

EL MEDITERRANI QUE POT CANVIAR A BÉ AMB UN POTENT PLA MARSHALL

INCOMPLIMENT

1 Dimercres que ve hi ha Comissió de Foment del Congrés. Hem posat a discussió i votació una proposició no de llei -una moció o declaració política- sobre la N-II i els reiterats incompliments del Govern de l'Estat amb les comarques gironines. La moció té dos punts: en el primer es recorda que el 27 d'abril de 2010 el ple del Congrés va votar una Moció en la que per unanimitat s'acordava que abans de finals de 2010 s'hauria licitat el desdoblament del tram Caldes de Malavella-Maçanet de la Selva. Això s'ha incomplert clarament. En el segon punt insta el Govern a licitar el tram del sud i, sobretot, a no descartar el desdoblament del tram del nord. Ja veurem quina és la reacció de cada grup parlamentari. Especialment del socialista, el grup de la majoria.

MUNICIPALS

2 Falten onze setmanes per les eleccions municipals. L'última reforma de la llei electoral prohibeix publicitat exterior -cartells, publicitat en transport públic, etc...- des del dia de la convocatòria de les eleccions fins al primer dia de campanya. Les eleccions seran convocades el 28 de març. El primer dia de campanya és el 6 de maig. L'objectiu de la llei és no sotmetre els ciutadans a una llarga precampanya i concentrar els missatges i el debat polític en quinze dies. Quan veig alguns partits que han començat campanyes en tanques publicitàries i busos... penso que els hauran de despenjar el 28 de març. I no poden invocar desconeixement de la llei.

ITÀLIA

3 Dos dies a la Cambra dels Diputats d'Itàlia permeten parlar amb parlamentaris i membres del govern. **Silvio Berlusconi** no deixarà de ser primer mi-

nistre ni demà ni demà passat. Ni en molts mesos. Hi ha eleccions locals i regionals el mes de maig i l'oposició no veu eleccions fins a la tardor. La majoria no veu eleccions fins a l'any que ve. Quan ja s'hagin complert quatre anys de mandat, el rècord de durabilitat d'un govern a Itàlia des de la Segona Guerra Mundial. El pol d'esquerra té un líder que no l'acaba de convèncer, **Bersani**, un home de **D'Alema** mancat de carisma. La dreta està en ple procés de cerca del substitut de Berlusconi: el fidel **Letta** o el tècnic **Tremonti**. El centre es un deu per cent dels vots amb tres o quatre líders en disputa per l'hegemonia. El president **Fini** ha quedat molt perjudicat per les desercions en les seva nova força política. Qui digui que la política italiana és superficial, està molt equivocada. La política italiana és molt sofisticada. El Vaticà és el primer que ha canviat suports parlamentaris -a través del partit democristià UDC- a canvi de lleis favorables a la doctrina de l'Església. Seria la teoria del mal menor, del pacte amb el pecador Berlusconi per fer lleis bones. Itàlia, sempre efervescent.

MEDITERRANI EN CANVI

4 Els dies 3 i 4 de març s'ha celebrat a Roma la novena sessió plenària de l'Assemblea Euromediterrània. Aquesta és la reunió parlamentària anual de la Unió pel Mediterrani. Qui ens havia de dir que aquesta reunió tindria com a tema central els esdeveniments viscuts en diversos països de la ribera sud del Mediterrani en les últimes setmanes. Un cop més, la perspectiva no havia aventurat la caiguda de dos règims tan importants com els que havien controlat els destins dels últims decennis a Tunísia i a Egipte. Tampoc la implosió de Líbia. Altres països, com el Marroc i Jordània, han iniciat processos de reforma d'un

cert abast per evitar que, precisament, la revolució substitueixi la reforma.

Existeix una certa tendència d'alguns sectors ideològics a fer un discurs idealista i romàntic sobre el que succeeix en els països del sud. Alguns parlen de la primavera de les democràcies, del parerallisme amb la revolució europea de 1848... però un cert coneixement de la història i de la política dels països ens ha de portar a dir que enlloc està assegurada una evolució cap a democràcies plenes i garantits dels drets humans tal com els vivim a Occident. Tant de bo que sigui així. Perquè això succeeixi no ens podem quedar amb els braços creuats. Ara és molt principalment l'hora de la Unió Europea. Fins i tot des d'un punt de vista d'un egoisme intel·ligent. Europa ha d'abocar recursos i experiència al nord de l'Àfrica a la manera d'un Pla Marshall per fer sortir les societats del clot de la deformació de tants anys de dictadura i pobresa. Hi ha tres punts bàsics en els quals el nord ha d'ajudar el sud. En primer lloc, l'acompanyament en la creació de sistemes institucionals democràtics que siguin bel·ligerants contra la corrupció. La bona pràctica de la Comissió de Venècia del Consell d'Europa pot ser un bon punt de partida per aquesta contribució. En segon lloc, s'ha d'ajudar a crear llocs de treball, punt central d'aquest Pla d'ajuda. En tercer lloc, s'ha d'apostar per una economia formal. És un acord d'interès mutu entre el nord i el sud amb els següents ingredients de compromís recíproc: democràcia, drets humans, creació d'economies formals de mercat i llocs de treball i integració regional.

Una opinió a part mereix l'evolució dels esdeveniments a Líbia. Els mateixos parlamentaris àrabs reunits a Roma veuen amb preocupació el règim decadent de **Gaddafi**, un líder que no ha suportat cap president d'un Estat àrab. Hi ha diferents escenaris negatius: una llarga guerra tribal a l'estil de la que es viu a Somàlia, un reforçament de la repressió d'un governant que pot recuperar posicions. La comunitat internacional s'ha d'interrogar sobre les seves responsabilitats a la llum de la responsabilitat de protegir desenvolupada per Nacions Unides després del tràgic episodi dels Balcanes occidentals en els anys noranta del segle passat. Una resolució del Consell de Seguretat de Nacions Unides sembla inabastable avui (Rússia i la Xina

només canviarien de parer davant una massacre feient). El multilateralisme efectiu, teoritzat per **Javier Solana** després de l'experiència dels Balcanes, segurament es posarà a prova a Líbia en els propers dies.

DEU ANYS

5 Aquests dies fa deu anys que es va suprimir el servei militar obligatori. Va ser un dels punts forts del tan conegut Pacte del Majestic, un punt clau de la proposta de CiU en aquelles eleccions generals de 1996. Ara l'exèrcit professional té uns 85.000 efectius. I en països com Alemanya, França o Hongria s'han produït retallades del pressupost de Defensa d'entre un 9% i un 15%. Els ministres de Defensa argumenten, amb raó, que avui les amenaces són unes altres i que per això es pot reduir el pressupost destinat a la presència física sobre el territori dels Estats. Aquesta revisió també s'hauria de produir, sense manies ni prejudicis, a l'Estat espanyol. Però la ministra de Defensa sembla que té els peus en el ministeri però el cap en altres ambicions, respectables, però allunyades d'una política de Defensa com la que s'escolta per Europa. Una política que ara mateix té un repte difícil d'afrontar: el paper de l'OTAN en els sanguinaris esdeveniments de Líbia. Els serveis d'intel·ligència tenen sobre la taula informació de la mort de milers de civils. Que la irresponsabilitat no ens faci actuar tard. Ja va succeir a l'antiga Iugoslàvia.

ELS OBLIDATS

6 Les dades oficials recorden que Líbia és un país de només uns sis milions d'habitants. Aquesta és una dada molt imprecisa perquè hi ha milers de treballadors i mercenaris de països tercers, de l'Àfrica negra però també de l'Àsia més pobre. A tot això s'hi ha de sumar diferents carps de refugiats que acullen un milió sis cents mil desplaçats de la zona de Darfur, al Sudan. Aquests grans oblidats invisibles, els desplaçats de Darfur, no són coneguts per l'opinió pública internacional: viuen en camps de refugiats en ple desert, en el sud de la Líbia desèrtica i es poden trobar enmig d'un foc creuat d'una guerra que no és la seva. Tot això també s'ha de tenir en compte en l'actuació de la comunitat internacional en els propers dies.